

νά συνομιλήσωμεν, διότι βλεπόμεθα καθ' ἡμέραν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ωραία βλεπόμεθα ἀπερῶ τουλάχιστον δώδεκα φοραὶς τὴν ἡμέραν ἀποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σου, ἐνῶ μὲ δέρνει τὸ δριμύτερο ψῦχος καὶ τετράγωνη βροχὴ, καὶ συχνὰ δὲν βλέπω παρὰ τὸ χεράκι σου ὅπου τὸ σηκόνεις ἐνῶ βράπτει.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Καὶ τί πταίω ἐγὼ ἂν ὁ πατέρας μου σπανίως ἐκβίβη εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἦναι ὁ πλέον ἀκοινωνητος ἄνθρωπος; Εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ κάθηναι ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νὰ ἀναγιώσκω ἐφημερίδας πολὺ παλαιάς, τὰς ὁποίας μοὶ στέλλει ἡ μοδίσσα μου ἀφοῦ τὰς μετεχειρίσθη εἰς δῖπλωμα φορεμάτων. Ἄλλ' ἄς μὴ χάνωμεν στιγμὰς τόσον πολυτίμους εἰς παράπονα καὶ ἐπιπλήξεις. ἔχω νὰ σοὶ δώσω καλὰς καὶ κακὰς εἰδήσεις.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Κ' ἐγώ.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὁ πατήρ μου ἔχει ἓνα φίλον ἐξήκονταετῆ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὲ δώκῃ σύζυγον εἰς αὐτόν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Μπᾶ! αὐτὴ εἶναι ἡ καλὴ εἰδήσις;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὅχι, αὐτὴ εἶναι ἡ κακὴ. Σήμερον ὁ μω; ἐλάβομεν μίαν ἐπιστολὴν μὲ μύστηρον σφραγίδα· ὁ γέρον ἀπέθανε, καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὸν νυμφευθῶ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ, καὶ διὰ τὴν νὰ μὴ τὸν ἀναστήσῃ. Τὸ ἴδιον σχεδὸν συνέβη καὶ εἰς ἐμέ. Ὁ πατήρ μου προσδώρισε διὰ σύζυγόν μου μίαν κόρην συμπολιτιδά του πολὺ πλουσίαν, καὶ χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ εἶχεν ἤδη ἐτοιμάσῃ τὰ πάντα. Κατ' εὐτυχίαν ἡ κόρη ἐφυγὲ μ' ἓνα ἄλλον.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Κατευόδιον. Λοιπὸν καὶ οἱ δύο εἴμεθα ἐλεύθεροι.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐλεύθεροι; ἐγὼ ἐββαίκα δὲν εἶμαι ἐλεύθερος.

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἐλα δὰ, ἀρχοντόπουλο, μὴ φιλονεικῆς τώρα περὶ ὄνου σκιας. Γνωρίζω ὅτι σὲ ἔχω ἀλυσίδετον, καὶ δὲν ἔχω διαθέσειν νὰ σοὶ δώσω τὴν ἄφρσιν, διότι καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω ἐμπερδεύθην εἰς τὰς ἰδιότης σου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Τώρα ἡμῶς πράγματι εἶναι καιρὸς νὰ μᾶς στέψῃ μὲ βύδα ὁ Ἰμέναιος.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Τρώντι, ἔν οἱ πικτέρες μας ἐσκέπτοντο ὡς σκεπτόμεθα ἡμεῖς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ σύζυγός σου ἀπέθανε καὶ ἡ σύζυγός μου τῶκοψε λάσπη, ποῖον ἄλλο ἐμπόδιον μένει;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Δὲν ἠξεύρω, νομίζω ὅμως ὅτι τὰ δύο γερόντιά μας ἄσαν κάπως νὰ μὴ παρασυμφωνοῦν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλ' ἐρημάτισαν συστρατιῶται. . .

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Μάλιστα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ οἱ δύο τώρα εἶναι ἀπόμαχοι.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ναί.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὁμιλοῦν καὶ οἱ δύο εὐχαρίστως διὰ τὰς ἐκστρατείας των.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὦ! βέβαια.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ διὰ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας των.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Καὶ διατί ὄχι; Καὶ τώρα ἀκόμη ὁ πατέρας μου γλυκοκουττάζει τὰς ὄραιας νέας, ἐνίοτε μάλιστα καὶ παρά πολυ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Λοιπὸν εἶναι ἐν πληρεστάτῃ ἀρμονίᾳ.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἰπάρχουν ὅμως καὶ κάποια προσκόμματα. Ὁ πατήρ μου ἐρθασεν εἰς τὴν βῆθμόν Ταγματάρχου, ὁ ἰδικός σου μόνον εἰς ἐκεῖνον τοῦ Λοχαγῶς, ὁ πατήρ μου φέρει εἰς τὴν κομμιδιόχην τῆς στο-

λῆς του ἑνα σταυρὸν, ὁ ἰδικός σου ὄχι· ὁ ἰδικός μου εἶναι πλούσιος, ὁ ἰδικός σου πτωχός. Ὅλα ταῦτα συγχίζουσι τὴν ἰσότητα, ἀποσυνθέτουσι δὲ καὶ ἀπομακρύνουσι τὰς ψυχάς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλα καὶ οἱ δύο εἶναι τίμιοι.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Βέβαια. Ἄλλ' ὁ πατήρ μου ἐδάνευσε χρήματα εἰς τὸν ἰδικόν σου, καὶ τοῦτο κηκῶς ἤχει εἰς τὰ αὐτιά τῆς φιλίας.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ εἶναι πολλά;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Πεντακόσια δουκάτα μὲ Σ]μα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἀναμφιβόλως ἡ πληρωμὴ θὰ τοῦ ἀποβῆ ὀλίγον πικρά.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἐσχάτως ὁ λοχαγὸς ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὸ ὠραῖον τοῦτο οἶκημα, καὶ νὰ λάβῃ ἄλλο μετριώτερον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Δὲν τὸν μέλλει ὅμως διόλου.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Σοῦ τὸ πιστεύω, ὑπέφερον ὅμως ὀλίγον ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ πατήρ μου τὸ ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον καὶ ἐπλήρωσεν εὐθύς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐ! ἐγὼ φρονῶ ὅτι πρὸ πολλοῦ τὸ ἐλησμόνησε, ἀφοῦ εἶναι πάντοτε ἀφηρημένος.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὡ! ὡς πρὸς τοῦτο ἴπαρα τὸν ἑνα καὶ κτύπα τὸν ἄλλον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Κάποτε συμβαίνουν σκηναὶ ὠραιόταται.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὁ ἑνας ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ παρὰδειγμα τοῦ ἄλλου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ πατήρ μου ἦτο κηκοδιάθετος καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ. Πρὸς τὸ μεσημέρι ὅμως ἐνδύεται πλὴν δὲν ἐκβάλλει τὴν σκούφια, καὶ οὕτω καταβαίνει εἰς τὸν δρόμον. Τὸν ἀπαντᾷ εἰς φίλος του καὶ τῷ λέγει· ἔοι! καὶ πῶς διατι μὲ τὴν σκούφια; ὁ πατήρ μου τοῦ

ἀποκρίνεται· δὲν αἰσθάνομαι τόσῳ καλὰ καὶ δὲν θὰ ἔκβω σήμερον ἀπὸ τοῦ ὄσπῃτι δὲν τὴν ἡμέραν.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὁ ἰδικός μου ἐκόλλησε πλησίον τοῦ κώδωνος τῆς οἰκίας μας ἕν χαρτίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν· «Ἐὰν σημάτης δύο» φράσι καὶ δὲν ἀνοίξῃ ἡ θύρα, ὁ Ταγματάρχης δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν». Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔρχεται αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ σῦρει τὸν κώδωνα· ὁ ὑπὲρ τῆς δὲν ἤκουσεν ἀμέσως, ὁ πατήρ μου ἀναγινώσκει τὸ ἔγγραφο καὶ λέγει κατ' ἐκυτόν, «ὁ Ταγματάρχης δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν»· καὶ ἀναχωρεῖ μὲ τὴν μεγαλύτεραν ἀπάθειαν! μάλισα, κύριε.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐξάαιρεται! ὁ πατήρ μου δὲν θὰ ἔκαμνε καλλιτέρας.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὡ! μὴ σὲ μέλλει, καὶ οἱ δύο τὰ χεῖρα δίδουσι.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ διὰ τοῦτο λέγω ὅτι δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ σὲ ἐπισκέπτομαι κάποτε κρυφά, κρυφά.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἀλήθεια; δὲν θὰ ἀπεράσετε ὅμως εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ διατι ὄχι; ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατόκησα ἐδῶ καὶ γνωρίζω ὅλας τὰς μυστικὰς ἐξόδους.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

ὄχι, τοῦτο δὲν εἶναι πρέπον καὶ δὲν θέλω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄφες με τοῦλάχισον νὰ ἴδω πῶς διηυθέτησες τὸ δωμάτιον.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ὡ! τοῦτο μάλισα σοὶ τὸ ἐπιτρέπω. (ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς).

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(Περὰ τὴν θύραν τοῦ δωματίου). Ἐκεῖ ὑπὸ τὸ παράθυρον εἶχον τὸ γραφεῖόν μου.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Καὶ τώρα ἔχω τὸ τραπεζάκι ὅπου βιάπτω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐκεῖ ἀπέναντι ἐκρέματο ἡ εἰκὼν σου.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Καὶ τώρα κρέματα μία σκούφια

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐκεῖ ἦτο ἡ βιβλιοθήκη μου.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Καὶ τὴν βιβλιοθήκην μου ὄλην δύναιται νὰ τὴν περιλάβῃ τὸ κἀνιστρον ὅπου θέτω τὰ ἐργόχειρά μου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Προσφιλῆς Καρολίνα! Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶναι μικρὸν, ἀλλ' ἂν ἡδυνάμην νὰ κατοικήσω εἰς αὐτὸ μὲ σέ. . .

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Τότε θὰ ἦτο παλάτιον. Ἀλήθεια; (εἰρωνικῶς)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Θὰ ἦτο παράδεισος.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Καὶ, καὶ . . . καὶ ὅτι σοῦ κατεβάσῃ ἡ ἐξημεμένη φαντασίᾳ σου! Δὲν θέλεις τώρα νὰ ἰδῆς καὶ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατρός μου; (ἀνοίγει τὴν ἀντικρὺ θύραν).

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(ἰλιπὼν ἔσω.) Ἀλλ' ἐδῶ, βλέπω, ἔλαθον χώραν μεγάλαι μεταβολαί. Ἡ ὀπλοθήκη τοῦ πατρός μου ἐσκέπαζεν ὄλους τοὺς τοίχους.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Καὶ τώρα οἱ ποντικοὶ τρώγουν τὸν Καμέρρα καὶ τὸν Κιάρη . . . Ὡ θεέ μου! κάποιος ἀναβάνει . . . μὴ εἶναι ὁ πατήρ μου; πῶς ἀπὸ τώρα ἐπιστρέφει; . . .

ΑΛΦΟΝΣΟΣ

Ποῦ νὰ κρυφθῶ;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Νὰ κρυφθῆς! ἐντροπή.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(σιγὰ πρὸς τὴν Καρολίαν) Ὁ πατήρ μου!

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

(σιγὰ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον) Καὶ διατὶ λαμβάομεν σήμερον αὐτὴν τὴν τιμὴν;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Τί βλέπω! ἡ Κυρία Καρολίνα ἐπισκέπτεται τὸν υἱὸν μου;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ,

Τὶ ἐννοεῖτε, κύριε Λοχαγέ;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, μὲ ὄλον τὸ σέβας, ἡ διαγωγή σας αὕτη μοῦ προξενεῖ ἐκπληξιν. Μία κόρη ἐπισκέπτεται ἕνα νέον εἰς τὸ οἰκημά του; . . . μὲ συγχωρεῖτε ἀλλὰ . . .

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

(σιγὰ πρὸς τὴν Καρολίαν). Δὲν τὸ ἐνόησες; νομίζει ὅτι εἶναι σπῆτι του.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Λοχαγέ, ποτὲ δὲν θὰ ἐκαμνον τοιοῦτον ἀνάρμοστον διδάθημα.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Λοιπὸν ἤλθετε ἐδῶ ἐκουσίως. Μοῦ κακοφαίνεται, τοῦτο εἶναι ἀκόμη χειρότερον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἀλλὰ σεῖς, πάτερ μου, ἤλθετε ἐδῶ . . .

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἦλθα ἐδῶ εἰς κακὴν ὥρην κατὰ τὴν γνώμην σας, ἔ! τοῦτο τὸ καταλαμβάνω!

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὁ κ. Ταγματάρχης δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν . . .

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Καὶ ἡ ἀρχοντοπούλα ἐδῶ ὠφελίθη ἀπὸ τὴν περίεσιν, καὶ μία νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἐρατοῦ της. Σὰς τὸ ξαναλέγω, δὲν εἶναι καλὰ πράγματα αὐτά, δὲν πρέπει νὰ γίνωνται. Διὰ τώρα ἐγὼ σιωπῶ ἀλλὰ νὰ μοῦ κάμης τὴν χάριν μᾶτια μου (πρὸς τὴν Καρολίαν) νὰ φύγῃς εὐθὺς εὐθὺς.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

(σιγὰ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον) Τοῦτο εἶνε πολὺ προσπάθησον νὰ τὸν ἐκβάλῃς ἀπὸ τὴν ἀπάτην. (εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον της)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΟΧΑΓΟΣ καὶ ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐφυγε;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Μάλιστα. Σὰς βεβαιῶ ὁμως, πάτερ μου, ὅτι ἐνακομεταχειρίσθητε, ἐφέρθητε πολὺ σκληρῶς πρὸς τὴν κυρίαν Καρολίαν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Κακό 'δικό της, ἀφοῦ μίαν φρόνιμον συμβουλήν ἐνός γέροντος τὴν ἐκλαμβάνει ὡς προσβολήν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλὰ, πάτερ μου, δὲν εἴμεθα εἰς οἰκίαν ἰδικήν μας.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἡ ἰδική μας εἶναι, ἢ 'νοῖκι πληρόνομεν, τὸ ἴδιο εἶνε. Ἐν συντόμῳ, δὲν θέλω πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ τούτου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Κάλλιστα. Ἐν τούτοις ἐγὼ πηγαίνω...

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Καὶ ποῦ; ... θὰ μείνῃς ἐδῶ, δὲν θγαίνεις ἀπὸ τὸ 'σπῆτι.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὦ! μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄ! ἤθελες νὰ 'πᾶς 'ξοπίσω, εἰ; ὁ πατέρας της δὲν εἶνε 'σπῆτι, σὺ λοιπὸν ἤθελες νὰ 'πᾶς νὰ κάμῃς συναναστροφὴν, καὶ δὲν σκέπτεσαι τὴν ὑπόληψίν σου καὶ τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν σύζυγόν σου;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Σύζυγον; Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω σύζυγον.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἀδιάντροπε! Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ σου διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας μου νὰ σοῦ εὔρω γυναῖκα πλουσίαν καὶ ὠραίαν; Ἰποκρίνεσαι λοιπὸν διὰ νὰ ἀπατήσῃς μίαν ἔντιμον κόρην.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλ' ὄχι, ἀγαπητέ μου πάτερ...

ΛΟΧΑΓΟΣ

Σιώπα. Μὲ πνίγει ἡ χολή. Χαίρω ὅτι τυχαίως ἔμαθον ὅτι ὁ Ταγματάρχης σήμερον εἶναι ἀπών. Εἶχον χρέος νὰ σώσω τὴν τιμὴν τῆς θυγατρὸς ἐνός συμπολεμιστοῦ μου, ἐνῶ ὁ υἱὸς μου προσπαθῆ νὰ τῆς τὴν ἀρπάσῃ. Θὰ μοῦ κάμῃς λοιπὸν τὴν χάρι, 'μμτάκια μου, νὰ μὴ κινήθῃς ἀπ' ἐδῶ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὅπως ἀγαπᾶς.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ναί, τὸ δικτάτω' καὶ διὰ νὰ ἦμαι

ἀσφαλῆς, θὰ σὲ κλείσω εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Εἰς τὸ δωμάτιόν μου;!

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ναί, ναί, καὶ μὴ μοῦ γυρίζῃς λόγο. Μάρς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλὰ πάτερ μου, δι' εὐσπλαχνίαν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μὴ μοῦ ἀντιλέγῃς, σοῦ εἶπα. Μὲ 'ξεύρεις. (ἀπειλῶν αὐτόν)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ναί, ναί, εἰς αὐτὸ, θὰ εὔρῃς ἀρκετὰ βιβλία καὶ δὲν ἐνοχλεῖται.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὦ! ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι περιττὸν, δὲν ἐνοχλοῦμαι.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Λοιπὸν ἔμβω

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε...

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄ! μὰ δὲν ἀκούς! πρόσεξε μὴ χάσω τὴν ὑπομονήν! Ἐλα 'γλίγωρα, μέσσα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Μέσσα, καὶ ὁ θεὸς βοηθός. (εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κερσίνιας. Ὁ Λοχαγὸς κλειδώνει τὴν θύραν καὶ βάζει τὸ κλειδίον εἰς τὸ θυλάκιόν του).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΛΟΧΑΓΟΣ μόνος

Ἐὰν ἐφερόμην διαφορετικὰ ὁ Ταγματάρχης θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἐγὼ ὑποβόηθῶ τὴν υἱόν μου νὰ ἀπατήσῃ τὴν κόρην του. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Εἶμαι πτωχότερός του, εἶμαι ἀπλοῦς Λοχαγός, δὲν ἔχω παράσημα, ἀλλ' ὅσον ἀποβλέπει τὴν τιμὴν προκαλῶ καθ' ἑνὲν. ἔχω σήμερον νὰ τελειώσω πολλὰς ὑποθέσεις μου, ἀλλὰ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ μὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἐκεῖνο τὸ διαβολόπαιδο δὲν θὰ συντρίψῃ τὴν κλειδαριά καὶ δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κοπέλλα; Οἱ ἐρασταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουν δαιμόνια. Καλλίτερα νὰ καθίσω εἰς τὸ 'σπῆτι. (ἀποδύεται τὴν στολὴν καὶ φορεῖ τὴν θαλαμνοθήκα, ἀποβίβων τὴν στολὴν ὅπου ἔτι ἡ θαλαμνοθήκα).

Ἄ! ἐδῶ εἶνε καὶ ἐφημερίδες (βλέπων ἐπὶ τῆς τραπέζης) Πολὺ καλὰ. Σήμερον ἐφθασε τὸ ταχυδρομεῖον. Εὐθὺς θὰ τὰς ἀνγκνώσω. (λαμβάνει μίαν ἐφημερίδα καὶ φορεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κίεμα διαπτρ.) Ὦ! ὦ! ὠραῖον. Τὶ διάβολο ἔπαθαν τὰ ῥυμᾶτικα μου σήμερα καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἰδῶ μὲ τὰ ὀμματοῦάλλια μου; Καλλίτερα βλέπω χωρὶς αὐτὰ, οὐ! πολὺ καθάρωτερα βλέπω χωρὶς ὀμματοῦάλλια. (κάθηται παρὰ τὸ παράθυρον στρίφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἀναγιώσκει τὴν ἐφημερίδα) «Τὰ Κράτη ἔστειλαν πρέσβυν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Πολωνίας» ἢ ἐτρελάθη ὁ ἐφημεριδογράφος, ἢ ἐδαίμονισθησαν τὰ Κράτη. Ἐπρεπε τώρα νὰ μένουσιν ἡσυχὰ διότι εἰς τὴν Πολωνίαν τί ῥυμπαρῶν νὰ τοὺς κάμουν; (ἀναγιώσκει) «Νέος Δόγης ἐξελέχθη ἐν Βενετίᾳ» Διάβολε! τοῦτο δὲν ῥυμπαρῶν νὰ γίνῃ. Πάλιν θὰ ἔχωμεν ἀλέμενον. (ἀναγιώσκει) «Ἰρχισαν ἐκ νέου αἱ ἐκκρήξεις τοῦ Βεζουβίου.» Τοῦτο μάλιστα πιστεύεται. Εἶναι ὅμως εὐτύχημα διὰ τὸν γερο-Βεζουβίον ὅτι κάθηται ἀπλῶς ἐπάνω εἰς θειάφι. Ἐὰν ἐπλάκονε χρυσίφι τώρα πρὸ πολλοῦ θὰ ἦτο ἀνεσκαμμένος γύρω, γύρω. (ἀναγιώσκει) Οὐ! οὐ! ἀλλ' εἰ ἀπὸ περιεργον!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

(μὴ ἰδὼν τὸν Λοχαγόν, προβαίνει παρατηρῶν μίαν συναλλαγματικὴν τὴν ὅποιαν κρατεῖ) Ναι, ναι, ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη ἐξέπεσε, καὶ σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς; θὰ ἰδῶ τώρα ἂν ὁ παλαιὸς συστρατιώτης μου παρουσιασθῇ. Ἐὰν ἐσύναξες τὰ χρήματα, δὲν ἀμφιβάλλω παντελῶς, διότι εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. (βάλλει εἰς τὸ θυλάκιόν του τὴν συναλλαγματικὴν) Ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ τὸν περιμείνω εἰς τὸ σπῆτι. (ἀποδέεται τὴν σαλὴν του, ἣν ἀποβάτει ἐπὶ τινος καρίγλας, καὶ ζητεῖ τὴν θαλαμισθῆτά του). Μὰ . . . ποῦ εἶναι ἡ ῥομπα μου; . . . (βλέπει τὸν λοχαγόν). Ὦ! ποῖος κἀθηται ἐκεῖ; Δούλος σας, ταπεινότητος, κύριε Λοχαγέ

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄ! ἄ! καλῶς ὄρασατε, κύριε Ταγματάρχα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ εἶσθε πρὸ πολλοῦ ἐδῶ;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Νομιζῶ ὅτι δὲν θὰ ἐξενοχωρήθητε.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ὅχι, ὁσάκις εἶμαι ἴσπῆτι μου συνειθίζω νὰ φορῶ τὴν ῥομπα μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Διάβολε! εἶσθε λοιπὸν εἰς τὸ σπῆτι σας;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄ! χὰ, χὰ! Βέβαια, κ. Ταγματάρχα. Δὲν γνωρίζετε πλέον τὸ δωμάτιόν μου; Συχνὰ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας ἰδῶ ἐδῶ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Σὰς ζητῶ λοιπὸν μυσιάνικις συγγνώμην. Τόσῃν πεποίθησιν εἶχον ὅτι ἦλθον εἰς τὸ σπῆτι μου, ὥστε ἀφηρημένος ὡς ἡμῖν ἐξεδύθην τὸ φόρεμά μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Δὲν βλάπτει. Γνωρίζω ἀπὸ μικρὰ μας πόδια, πῶς εἶσαι ἀφηρημένος.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἄ! μὰ τοῦτο εἶναι πολὺ! (φορεῖ τὴν σαλὴν τοῦ λοχαγοῦ ἀντὶ τῆς ἰδικῆς του). Καὶ πάλιν παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσης.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄφησε τὰ κομπλιμέντα, φίλε μου. Καθήσαστε, κ. Ταγματάρχα. Εἰς τὸν κόσμον τώρα συμβαίνουν πράγματα θαυμάσια. Πρὸ ὀλίγου ἀνεγίνωσκον τὴν ἐφημερίδα. Ἀνηγέρθη πάλιν ἡ δημοκρατία τῆς Βενετίας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μπα διάβολε!

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Βέβαια, βέβαια, ἐξελέχθη νέος Δόγης. Παρατηρήσατε. (τῷ δίδει τὴν ἐφημερίδα).

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὲ συγχωρεῖτε. Ἡ ἐφημερίς αὕτη εἶναι τοῦ 1775.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἀλήθειαι! ἄ! ἀλλὰ τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Βίβαια, ἐκείνον τὸν καιρὸν ὑπῆρχον
πολλὰ ἄλλα πράγματα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πῶς σᾶς ἔτυχε ἡ παλαιὰ ἐκείνη ἐφημερίς;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Κύριος οἶδεν, ἴσως τὴν ἔρριψεν ἐδῶ
ὁ υἱός μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μίξ ἐφημερίς εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέ-
ρονται ἔργα τῆς ἐποχῆς μας μοῦ προ-
ξενεῖ συγλίησιν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Τὰ δάκρυα μοῦ ἔρχονται εἰς τὰ μμά-
τια ὅταν τὴν διαβάζω.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐ-
τοῦ, λέγει, φίλε μου, ὁ Δαβίδ.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Καυμένοι χρόνοι ποῦ εἴσθε; Τότε ἐ-
ζούσαμεν εὐχαριστημένοι.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ τώρα δύσκολα ἠμπόρουμεν νὰ
ζήσωμεν μὲ μόνην τὴν σύνταξιν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ὡ, πολὺ δύσκολον. Πρέπει νὰ περι-
ορισθῇ κάνεις, καὶ ἔστω ἕκαμα ἐγώ. Τῷ
καιρῷ ἐκείνῳ ἔπινα ἄδολο κρασί, τώρα
τὸ πίνω νερωμένο· τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐ-
κάπνιζα ποῦρο καὶ τώρα καπνίζω προ-
στυχότατον καπνόν· τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
ἐφοροῦσα ρόμπα μεταξωτή, τώρα πρέπει
νὰ εὐχαριστηθῶ μὲ τὴν μάλλινην.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ὅσω διὰ τὴν ρόμπα σου ὅμως σφάλ-
λεις, διότι, ὡς βλέπω, εἶναι μεταξωτή.

ΛΟΧΑΓΟΣ

(Ἐκθαμβος παρατηρεῖ τὴν θαλαμνοθήτα) Τῶ-
όντι εἶναι μεταξωτή!

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι εἶναι ἡ ἰδική μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ὡ! τοῦτο θὰ εἶναι διαβολικόν. Πῶς
μοῦ ἔτυχεν ἡ ρόμπα σου;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

(περιβλέπων) Καὶ ὅμως, κύριε λοχαγέ,

μοὶ φαίνεται ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν
οἰκίαν μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Καὶ ἴθι δυνάτον!

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Σκεφθῆτε καλὰ· πρὸ ἑκτῶ ἡμερῶν
ἠλλάξατε οἴκημα, καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι
ἐγὼ ἔλαβον αὐτὸ ὑπ' ἐνοίκιον.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ὡ! ναί, ἔχετε δίκαιον. Σᾶς ζητῶ
χίλιας φοραῖς συγγνώμην.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Δὲν πειράζει! τὸ γνωρίζω ὅτι πάντο-
τε εἴσθε ἀφηρημένοι.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Μὰ τοῦτο εἶναι παρὰ πολὺ! ἐγὼ
εἰς ξένο σπῆτι, νὰ φορῶ ξένη ρόμπα!
Ὡ! εἶν' ἐντροπή. (ἐκδύεται τὴν θαλαμνοθήτα
καὶ φορεῖ τὴν ρολὴν τοῦ ταγματάρχου).

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Εἶναι περιττὸν νὰ στενοχωρηῆσαι, φίλ-
τατέ μου, μάλιστα χαίρω πολὺ ὅτι εἰς
αὐτὴν τὴν σύμπτωσιν χρεωστῶ τὴν
ἐπίσκεψίν σου.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Καὶ χωρὶς τοῦτο θὰ ἕκαμνα τὸ χρέ-
ος μου

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ἴσως λέγετε διὰ τὸ Σ[μα τῶν πεν-
τακοσίων δουκάτων; Δὲν εἶναι δὰ καὶ
τόση βία.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Καλὲ τί λέγεις; Σ[μα;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Δὲν ἐνθυμεῖται; πρὸ ἕξ μηνῶν. Ἡ
σύνταξις δὲν ἐπληρώθη, τὸ ἐπιτήδευ-
μα ὅμως ἐπληρώθη καὶ ἔλαβες ἀνάγκην
χρημάτων.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

(Κτυπῶν τὸ μέτωπόν του) Ὡ! ἀποθήκη ξε-
κουτιασμάρας· ὦ θαυλωλίχ! Ἀλήθεια,
ἀλήθεια. Καὶ πότε εἶναι ἡ πτώσις;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Σήμερον.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Σήμερον; Ἄ! καὶ πάλιν νὰ μὲ συγ-
χωρήσης, τρέχω εἰς τὴν πόλιν καὶ εὐ-
θὺς σοῦ φέρω τὰ χρήματα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Δὲν ἔχω βίαν, ἔχεις ἔπειτα τὰς ἡμέρας τῆς μακροθυμίας, ὡς λέγουσιν οἱ ἔμποροι.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Δὲν τ' ἀκούω αὐτά. Ὁ λοχαγὸς Ρινάλδης εἶναι πτωχὸς, ἀλλὰ πάντοτε ἐπλήρωσεν εἰς τὴν στιγμὴν τὰ Σ[τά του. Ἀπόψε θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σ' ἐξοφλήσω. (ἀπέριχται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ὁ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ καὶ ἡ ΚΑΡΟΛΙΝΑ ἔσωθεν.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τὶ καλὸς ἄνθρωπος! κρίμα νὰ ᾔναι τόσο ἀφηρημένος! Δὲν ἤξεύρω διατί ἐκεῖνος ὁ κατηραμένος ράπτῃς μου ἔκαμε τόσο στενὸ τὸ φόρεμα! παντοῦ μὲ στενοχωρεῖ. Ἔοι! Καρολίνα, Καρολίνα.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

(Ἐσωθεν) Παπάκη.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ποῦ ἐτρέπωτες; ἔλα ἔξω.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Δὲν ἠμπορῶ, εἶμαι κλειδωμένη.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Κλειδωμένη; καὶ πῶς εἶναι δυνατόν!

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἔσυρα τὴν θύραν ὀλίγον δυνατὰ, καὶ τὸ ἐλατήριον ἔκλεισε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

(εἰς τὸ προσκόνιον) Κάτι λάκκον ἔχει ὁ φάβας (πρὸς τὴν Καρολίαν) Πές μου . . . εἶσαι μόνη;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Μπα! Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πρόσεξε. Ἐὰν εὔρω αὐτοῦ μετὰ ἄνδρα, εὐθὺς θὰ τὸν φονεύσω.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ,

Μπα, παπάκη μου, τί λέγεις; δὲν εἶναι ἄλλος κἀνεὶς ἐδῶ παρὰ ἡ μοδίστα μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καλὰ ἔκβω λοιπόν.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἄλλ' ἀφοῦ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἠμπορῶ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ποῦ εἶνε τὸ κλειδί;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Δὲν ἤξεύρω! θὰ τὸ ἐβαλες ἴσως εἰς τὴν τσέπη σου χωρὶς νὰ τὸ στοχασθῆς.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Κολοκυθοκέφαλη! τόσω ἀφηρημένον μὲ στοχάζεσαι; (ἰξετάζει τὰ βύλακιά του) Μὰ . . . ἀλήθεια εἶπε, νὰ το! (πρὸς τὴν Καρολίαν) Εὔρηκα τὸ κλειδί.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Μὴ ἀνοίξης ἀκόμη, παρακαλῶ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ διατί;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἡ μοδίστα ἐντρέπεται ἄλλο.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καὶ διατί ἐντρέπεται;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἐφόρσε διὰ δοκιμὴν ἐν φόρεμά μου . . .

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Λοιπὸν, καὶ τί μὲ τοῦτο;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Δὲν ἐνδύθη ἀκόμη.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καλὰ, καλὰ, τὴν βοηθῶ κ' ἐγώ. (βίλει ν' ἀνοίξῃ).

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

(κρατεῖ ἔσωθεν τὴν θύραν) Μίαν στιγμὴν.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὴ μὲ κάμης νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν!

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἐτελείωσε.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Ὁ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ, ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΑΛΦΟΝΣΟΣ *γυναικεῖα ἐνδεδυμένος, φέρον νυκτικὸν κεκρόφαλον. καὶ ἐπ' αὐτοῦ κορδίλην (carruccio).*

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὦ! Τὶ ὠραία νέα! (ὁ Ἀλφόνσος προσπαθεῖ νὰ κρυθῇ) Ποτέ μου δὲν εἶδα ἄλλοτε αὐτὴν τὴν νέαν.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Πρὸ ὀλίγου ἀποκατεστάθη ἐδῶ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἄ! Ἄ! ἔχω εὐχαρίστησιν. Σὰς ἀρέσκει ὁ τόπος μας, κοπελλούλα μου; (ὁ Ἀλφόνσος

κρύπτεται ὀπισθεν τῆς Καρολίνας) Καὶ πῶς δὲν μοῦ ἀποκρίνεσθε ; . . Νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰπῆτε πολλά. (ὁ Ἀλφόνσος καὶ πάλιν κρύπτεται). Λοιπὸν ἀπεφασίσατε νὰ μὴ ἑμιλήσετε ; (καθ' ἑαυτὸν) φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει πείρην. Δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη τὴν εὐγενῆ μοδιστικὴν ἀνάιδειαν (ὁ Ἀλφόνσος θέλει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου) Ὡ ! περιμεῖνατε ὀλίγον ἀκόμη, θὰ σὰς παραγγείλω κ' ἐγὼ κάποια πραγματάκια. . . Ἐγὼ. . . (πρὸς τὴν Καρολίαν) θέλω νὰ σοῦ προσφέρω ἑξαφνα ἑξαφνα ἓν δῶρον. . . ἓν δῶρον τὸ ὁποῖον. . . ἀλλὰ σὺ δὲν πρέπει νὰ ζεύρης τί δῶρον θὰ εἶναι. Ἄφες με λοιπὸν μόνον μὲ τὴν δεσποινίδα.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

(καθ' ἑαυτήν). Ὡς φαίνεται τοῦ ἀρέσκει.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πήγαινε, πήγαινε, παιδάκι μου! θὰ μείνης εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμέ.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἀγαπητέ μου παπάκη, εἶναι περιττὸν διότι ἐγὼ διώρισα ἀρκετά.

ΤΑΧΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Διὰ τὰ δῶρα ; ἀλήθεια ;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἰσως . . .

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Καλὰ, πήγαινε, θὰ παραγγείλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μοδίστα κατὰ πρᾶγμα ὅπου μοῦ χρειάζεται. . . .

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς ἔχει πολλὰς ἐργασίας καὶ

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὰ θέλω νὰ συνομιλήσω μὲ αὐτὴν. Πήγαινε εἰς τὸ μαγειρεῖο. Πιθανὸν ἀπόψε νὰ δειπνήσῃ μαζί μας ὁ λοχαγός. Ξεύρεις ὅτι τοῦ ἀρέσουν τὰ γυαφάκια, πήγαινε εὐθὺς νὰ ἐτοιμάσῃς μερικά.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω πῶς γίνονται.

ΤΑΧΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πήγαινε λοιπὸν εὐθὺς εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου ἐκεῖ θὰ εὕρῃς τὸν δὴγὸν τῆς μαγειρικῆς, θὰ ἰδῇς πῶς μαγειρεῖουν γερμανικὰ, ἰταλικὰ, γαλλικὰ. Μάθε ὅ,τι δὲν ἔξεύρεις.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Ἀλλὰ, παπάκη μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐλα τώρα, θὰ μὲ ὑπακούσης, ἔμπρός. (τὴν ὠθεῖ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς βιβλιοθήκης.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ὁ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ καὶ ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τώρα, ὦραία μου κυρὰ, εἴμεθα μόνοι. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ χαρίσεις ἓνα λογαράκι ἀπὸ τὸ ζαχαρένιο στοματάκι σου. Ἀκόμη ; Γιὰ πὲς μου, τί καλὰ φτιάχνεις ; Σκουφέτταις ἔ ; (ὁ Ἀλφόνσος νεύει καταφατικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς.) Ναι, ναι, μὰ ξεύρεις τί ; σκουφέτταις φτιάχνουν ὄλαιαί μοδίσται. Νὰ ζυπνήσετε, νὰ ζυπνήσετε, ψυχὴ μου. Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ προοδεύετε μὲ αὐτὴν τὴν δειλίαν ὅπου ἔχετε. (ὁ Ἀλφόνσος ποιεῖ κινήματα σεβασμοῦ.) Ἄ, δὲν σοῦ ἀρέσω διότι εἶμαι γέρος ; Δὲν εἶμαι βέβαια νέος πλέον, ἀλλὰ πάντοτε εἶμαι χαρούμενος καὶ γενναῖος, καὶ πάντοτε ἐννοῶ τὸ ὦρατον. (ὁ Ἀλφόνσος ὑποκλίνεται.) Ὅχι, ὄχι, ἀλήθεια σοῦί λέγω. Ἐγνώρισα πολλὰς μοδίσταις, καὶ ὄλαι εὐχαριστήθησαν ἀπὸ ἐμέ. Τί λέγεις σὺ, πιτσουνάκι μου ; εἶμαι ἐλεύθερος καὶ ἀπλοῦς στρατιωτικὸς τέλος. Τί θέλεις νὰ ἦτο ἂν καὶ σὺ συνέδες στενὴν φιλίαν μ' ἐμέ ; ἀναστενάξεις ; καλὸ σημάδι. Ποῦ εἶναι τὸ χεράκι σου ; διατὶ τὸ τρύπωσες ἐκεῖ μέσα ; (ἐκβάλλει κάτωθεν τοῦ ἐπανωφορίου τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλφόνσου, καὶ τὴν θωπεύει.) Τί ὦρατο ἀγριοχεράκι ! Τὸ καυμένο, τὸ τρυφερὸ ἀγγελοῦδι μου ! βέβαια θὰ ἔκαμες πολλὰς χονδροδουλειάς, σάρωμα ἔ ; θὰ ἔπλυνες τὰ πιάτα ; Εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως μακρὺ ἀπὸ τέτοια, ἀλήθεια ; Μὰ γιατί μοῦ γυρίζεις τὸ κεφαλάκι σου ; Ἄφητέ με νὰ χαϊδεύσω τὸ πηγουνάκι σου (τῷ θωπεύει τὴν σιαγόνα) Μπα Διάβολο γένεια ἔχεις κυρὰ μου ! Ἄ ! δὲν τὸ πιστεύω, (τῷ ἀποσπᾷ τὴν κορδύλην) ἄνδρας εἶναι ! (τῷ ἀποσπᾷ τὸν κεκρύφαλον) Νὰ μὲ πᾶρῃ ὁ διάβολος, ἄνδρας εἶναι !

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ποῦς διάβολος εἶσαι;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ λοχαγοῦ Ρινάλδη, καὶ ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα θυγατέρα σας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὁ Σατανᾶς σοῦ τὸ σφουρίζε! Καί, καὶ ἦσουν κλεισμένοις ἐκεῖ μέσα μετὰ τὴν θυγατέρα μου!

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐνεκα ἰδιατρόπου συμπτώσεως.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὡ! τὰ ζεύρω αὐτὰ, τὰ ζεύρω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Εἰς τὴν τιμὴν μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Κακοὺς χρόνους νᾶχης ἐσὺ καὶ ἡ τιμὴ σου, καὶ ἀνάθεμά τον ὁποῦ σοῦ πιστεύει! Καὶ διατὶ ἐκουκουλώθηκες;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Διότι τὰ φαινόμενα μᾶς κατεδίκαζον, καὶ ὁ Κ. Ταγματάρχης εὐηρεστήθη νὰ εἴπῃ ὅτι θὰ ἐφόνευε τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θὰ εὗρισκεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ναί, καὶ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσω ἓνα φόνον, . .

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ναί, θὰ σὲ σκοτώσω.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐφόρεσα ἄγρηγορα ἄγρηγορα τὴν σκουφέττα καὶ τὸ ἐπανωφόριον τῆς θυγατρὸς σας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Θὰ κρατήσω τὴν σκουφέττα ὡς μαρτυρίαν ἐναντίον σου (τὴν θέτι εἰς τὸ θυλάκιόν του) Ζητῶ ἱκανοποίησιν, ἀλλὰ ἱκανοποιήσιν ὁποῦ νὰ κάμῃ κρότον.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἀλλὰ, κύριε, μὴ ἐκθέσετε τὴν τιμὴν τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς σας, ἥτις εἶναι πάντῃ ἀθώα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὡραία ἀθωότης! Ὡραία τιμὴ! Δὲν με μέλλει τίποτε θὰ συναθροίσω ὅλην τὴν οἰκογένειαν καὶ θὰ κάμω μυστικὸν πλημμελειοδικεῖον. Ἐν τούτοις, κομψέ μου, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς.

ΖΑΚ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὅταν εὐαρεστηθῆτε μ' εὐρίσκετε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τὶ λές; Νὰ σ' εὗρω; ἐδῶ θὰ μείνῃς, ἐδῶ εἰς τὸ 'σπῆτι μου. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἠμπαρέσης νὰ τὸ κόψῃς λάσπη, θὰ λάβω τὸν κόπο νὰ σὲ κλειδώσω ἕως οὐ εἰδοποιήσω τὴν οἰκογένειαν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Νὰ με κλειδώσετε!

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ναί. Καὶ μὴ ἐναντιωθῆς, διότι κράζω τοὺς ἀνθρώπους μου.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ὡπως ἀγαπάτε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐμὲ λοιπὸν ἐκεῖ εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου. Ἐκεῖ θὰ εὗρῃς τὸ προσευχάριον καὶ ἄλλα ὅμοια βιβλία. Ἐτοιμάσου ν' ἀποθάνῃς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἄλλ' ἂν δὲν θέλετε ν' ἀκούσετε τὰς δικαιολογήσεις μου. . .

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε. Ἐμπρός, σοῦ λέγω, μέσα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἰπακούω λοιπὸν, ἀλλὰ δὲν εὐθύνομαι εἰς τίποτε. (εἰσέρχεται εἰς τὴν βιβλιοθήκην)

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

Ὁ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ μόνος

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐγὼ ἀναδέχομαι ὅλα, καὶ ἔχω ὅλην τὴν θεαυαίτητα διότι με ἐξασφαλίζει αὐτὴ ἡ δυνατὴ κλειδαριά (κλειδώνει) καὶ τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπη μου. Ἀλλὰ δὲν εἶνε διαβολοῖστορία; Ἄν ἤξευρα τοῦλάχιστον ποῦ ἐτρέφωσε ἡ κόρη μου. . . θὰ τῆς ἔστρησα τὸν λαμόν. Ὅμως θὰ παρηρσιασθῇ ν' ἀκοῦσῃ τὴν ἀπόφασιν θὰ συναθροίσω ὅλας τὰς γραιὰς θείας καὶ μάλιστα ὅσαι εἶναι γεροντοκόριτζα. Αὐταὶ εἶνε ἀσθηρόταται εἰς παρομοίας περιστάσεις, διότι ἐγιναν πλέον διαβόλοι ξυδάτοι καὶ δὲν αἰσθάνονται συμπάθειαν.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ὁ ΛΟΧΑΓΟΣ καὶ ὁ ἄνω

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐδῶ εἶμαι πάλιν, κύριε Ταγματάρχα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὡ! ἔρχεσαι ἐγκαίρως.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἰππῆγα νὰ φέρω τὰ χρήματα· ἀλλ' ἐνόησα ὅτι τὸ σανάλλαγμα ἐξωφλήθη.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πῶς! ἐξωφλήθη;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ναι, παρατηρήσατε. Εὕρηκα εἰς τὴν τσέπην μου τὸ Σ[μα, καὶ ἐπομένως θὰ σοῦ τὸ ἐπλήρωσα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Εἰς τὴν τσέπην σου;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἰδοῦ το.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Βέβαια, ἔχετε δίκαιον. Ἀφοῦ εὕρισκεται εἰς τὴν τσέπην σου θὰ ἐπληρώθῃ.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἔτσι ἐσκέφθηκα κ' ἐγώ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τότε νὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν ἐζήτησα τὴν πληρωμὴν χρέους ἐξωφληθέντος.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ὡ! δὲν βιάπτει.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἐνοησῶ πῶς ἔχω τόσῳ μικρὸν μνημονικόν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐ! μικρὰ πράγματα, πάντοτε ἦσουν ὀλίγον ἀφρημένους.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὅχι, ἂν καλοεξετάσης δὲν εἶχον νὰ παραπονεθῶ διὰ τὸ μνημονικόν μου, ἀλλὰ μὲ τοῦς χρόνους ἀδυνατίζει καὶ τοῦτο, καθῶς, π. χ. ἔξερῶ ὅτι εἶχα νὰ σοῦ εἶπω ἅτι τὸ ὁποῖον πολὺ μὲ ἐνδιέφερε, καὶ μόλις ἐμβῆκες εὐθύς τὸ ἐλησημόνησα, καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Κἀγὲν πολεμικὸν νέον.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὅχι, Ὅχι. Τὴν σήμερον δὲν ἔχομεν τοιαῦτα νέα. Καὶ λὲς νὰ πολεμήσωμεν πάλιν;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ἄν εἴμεθα εἰς τὸ στρατόπεδον! Ἀλήθεια, κύριε Ταγματάρχα, πόσον διαφορετικὸν θὰ ἦτο τὸ πρᾶγμα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὰ τὸν κόσμον! Καὶ πάλιν ὡς ἦρωες θὰ ἐφερόμεθα ὡς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ἐνθυμησαίθε ὅταν μίαν σφαῖρα ψυχρὰ ἀπέρασε ἐπάνω εἰς τὸ στήθος σου; ὦ! τί βλέπω.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Τί βλέπετε;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Σᾶς συγγαίρω. Ἐν παράσημον!

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐγὼ παράσημον; (κυττάζει.) Ναι, τῶν οὐκ ἔστιν! Ἀλλὰ... νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ἤξεύρω πῶς τὸ ἔλαβα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Δὲν ἤξεύρετε;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Βόμβα νὰ γίνῃ τὸ κεφάλι μου ἂν τὸ ἔξερῶ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὡραῖα! ἄχ, ἄ, χα!

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἦμπορῶ ὅμως νὰ ἐρωτήσω διατί δὲν φέρετε πλέον τὸ ἰδικόν σας;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐγὼ δὲν τὸ φέρω πλέον! ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον μὲ αὐτὸ θὰ μὲ βάλλουν.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μὲ συγχωρήτε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχετε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

(κυττάζει.) Ὡ διάβολε!..

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐμάντευσα, πρὸ ὀλίγου ἐφορέσατε τὴν στολὴν μου. Δὲν σᾶς τὰ λέγω ὅτι εἶσθε ἀφρημένους;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Βέβαια! καὶ σεῖς ἐφορέσατε τὴν ἰδικὴν μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Διὰ τοῦτο μοῦ ἐπήγαγε πλῆθεια οὐτε σακκί.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Διὰ τοῦτο δὲν ἤμποροῦσα νὰ κινήσω τὰ χέρια μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μὲ συγχωρεῖτε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

ὦ! δὲν βλέπτε, μικρὰ πράγματα εἴσθε ἀφηρημένος, καὶ διὰ τοῦτο συμβαίνουν. (ἀνταλλάσσει τὰς στολὰς).

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ συμβῆ ποτὲ πλέον.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τώρα ἡ ὑπόθεσις τοῦ Σ[τος ἀλλάζει.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Βέβαια. Εἶναι φανερόν. Τὸ Σ[μα δὲν ἐπληρώθη ἀκόμη. Εὐθὺς θὰ ὑπάγω διὰ τὰ χρήματα. Ἄ! κεφάλι κολοκυθοκέφαλο! ἔχασα τὸν καλλίτερο καιρὸ, ἔτρεξα τόσον ὅπου δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀνασαινω, καὶ ὁ ἴδρωτας στάει ἀπὸ τὸ μέτωπόν μου. (ἑπιτί τὸ ρινόμακτρόν του, εὐρίσκει τὴν σκούφια, καὶ σπογγίζει τὸ μέτωπόν του, ἐνῶ δὲ ἐναποθέτει αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του ἰννοεὶ τὸ λάθος) Μὲ συγχωρεῖτε . . . ἰδοὺ πρῆρο μανθῆλι, πιστεύω ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἰδικόν σας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

ὦ διάβολο! τώρα ἐνθυμοῦμαι! ὁ υἱός σας ἀτίμασε τὸ σπῆτι μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ

ὦ! ὦ καὶ πῶς;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Τὸ αἷμά μου θρᾶζει μύλις εἶδα ἐκείνη τὴν σκούφια.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Τί; διὰ μία σκούφια;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ἐεῦρετε τίνος εἶναι;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ὀχι, δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ εὐτύχημα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Εἶνε τῆς θυγατρὸς μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Τὸ πιστεύω.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Καὶ ἔξευρετε ποῖος τὴν ἔφορῶτε;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ὡραία ἐρώτησις; ἡ θυγατέρα σας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ὀχι, μὰ ὄλους τοὺς διαβόλους· τὴν ἔφορῶσε ὁ υἱός σου!

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Δὲν εἶνε δὰ μεγάλο πρᾶγμα! τὸ νὰ φορέσῃ ἕνας νέος τὴν σκουφέττα μιᾶς κόρης δὲν ἀτιμᾶζει πιστεύω τὸ σπῆτι.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἀλλὰ τὸν εὕρηκα κλεισμένον εἰς ἐκεῖνον τὸ δωμάτιον.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον; καλὰ. Ἐγὼ τὸν ἔκλεισα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς μου;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μὲ συγχωρεῖτε, ἐκεῖνο εἶναι τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ μου ἐδῶ καὶ δύο χρόνια.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Νομίζετε πάλιν ὅτι εἴσθε εἰς τὸ σπῆτι σας;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

(συνερχόμενος) ὦ! διάβολο! κ. Ταγματάρχα, χίλια μύρια συμπάθεια. Τώρα ναι, εἶναι φανερό· ἐγὼ τὸν ἔκλεισα ἐκεῖ μὲ καλὸ σκοπὸ, δὲν τῶθελα, ἤμουν ἀφηρημένος.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὴ σᾶς κακοφανῆ, κύριε Λοχαγέ, ἀλλὰ προχωρεῖτε παρὰ πολὺ. Νὰ κλειδώνῃς ἕνα νέον μὲ μιαν νέαν; Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἤμπορῶν νὰ κάμουν ἀταξίαις.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Βέβαια καὶ δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τὸ καλὸν εἶναι ὅπου εὕρηκα τὸ κλειδί εἰς τὴν τσέπη μου.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Καὶ ἔμως τὸ εἶχῃ βάλει εἰς τὴν ἰδική μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Σήμερον ἡ τσέπαις μας ἔγιναν ἄνω κάτω.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Βέβαια, ἀλλὰ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ ἀφίνετε μοναχὰ τὰ κανακάρικὰ μας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὲ παραγωνρίζετε ἂν πιστεύετε ὅτι

δὲν τὰ προεῖδα ἀπὸ πολλὸν καιρὸ . . .
 Ναι, ναι, κύριε λοχαγέ, ἐγὼ εἶμαι πολὺ
 προφυλακτικώτερος ἀπὸ σὰς, καὶ ποτὲ
 δὲν ἤμουν ἀφηρημένος. Ἐκλείσα τὸν νέον
 ἐκεῖ εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου. Ἦμπορεῖτε
 νὰ τὸν ἐξετάσετε σὺς ὁ ἴδιος; ἀλλὰ . . .
 ποῦ ἔχω τὸ κλειδί; (ἰριναῖ εἰς τὸ θυλά-
 κίου του).

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄ, κύριε Ταγματάρχα, δὲν εἶπθε ἀ-
 φηρημένος; ἄχ, ἄ, γὰ, τὸ κλειδί θὰ εἶναι
 εἰς τὴν τσέπην μου. (τὸ εὕρισκει).

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τωρόντι.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

(παρουσιάζων αὐτὸ μετὰ σοβαρότητος) Νομί-
 ζω ὅτι σὰς ἔχχειρίζω τὸ κλειδί φρουρίου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Θὰ ἐνθυμείσθε βεβαίως τὴν πολιορ-
 κίαν τῆς Μαντούης καὶ τὸν τελευταῖον
 πόλεμον;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Τὸ τάγμα μας ἐθριάμβευσεν ἐκεῖ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τὸ πιστεύω.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μία βόμβα ἐπέρασε σύρριζα ἀπὸ τὴν
 μύτη μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Καὶ ἐμὲ μ' ἔφθασε μία σφαῖρα, ἀλλ'
 ἦτο κρύα.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἡμεῖς ἐδιοικούσαμεν τὸ ἡμισέληνον.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Μὲ συγχωρεῖτε. Ἦτο ἔν πρόχωμα. Τὸ
 ἡμισέληνον ἦτο μακρύτερα δεξιᾶ.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Μά . . .

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὡ! ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἤμουν μέρα νύκτα ἐκεῖ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Καὶ ποῦ ἤμουν ἐγὼ λοιπόν;

ΛΟΧΑΓΟΣ

Ἐδῶ ἦτο τὸ κύριον στρατόπεδον, καὶ
 ἐδῶ τὸ ἡμισέληνον. Ἐδῶ ἦσαν οἱ Δρα-
 γῶνοι καὶ ἐδῶ τὸ τάγμα μας.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ὁχι, ὄχι. Ἐδῶ ἦσαν οἱ Δραγῶνοι
 τῆς Σαβόιας.

ΛΟΧΑΓΟΣ

Τί λέγετε; ἐδῶ ἦτο ἕνας κρημισμέ-
 νος μύλος, καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸν μύλον . .

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Ὁχι, ὁ μύλος ἦτο μακρύτερα ἀριστερᾶ.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄλλ' ἐγὼ, καὶ τώρα ἀκόμη τόσῳ καλὰ
 τὰ ἐνθυμοῦμαι ὡς νὰ συνέβησαν χθές.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἄν εἶχα ἄλλο γκέσσο θὰ σοῦ ἐσχέδι-
 αζα τὰ πάντα. Σταθῆτε (εἰάγει τοῦ θυλά-
 κίου του χάρτιον, τὸ κέπτι εἰς τεμάχια, καὶ ἐ-
 ξακολουθεῖ τὴν τοποθέτησιν) Παρατηρήσατε· αὐ-
 τὸ εἶνε τὸ φρούριον καὶ ἐδῶ ὁ μύλος.
 Ἐδῶ ἀνοίξαμεν τὰς τάφρους καὶ ἐδῶ
 ἐτοποθετήθησαν οἱ γρεναδιέροι μας καὶ
 οἱ δραγῶνοι τῆς Σαβόιας.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

(σχίζων εἰς τεμάχια τὸ Σ[μα]) Οἱ δραγῶ-
 ναι ἦσαν ἐδῶ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

(βίπει τὸ τελευταῖον τεμάχιον) Ὁχι, ἐδῶ.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἐσχίσατε τὸ
 Σ[μά μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ὡ διάβολε!

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Μικρὰ πράγματα, εἶσθε ὀλίγον ἀφη-
 ρημένος. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει μεταξὺ ἐν-
 τίμων ἀνθρώπων δὲν χρειάζονται ἔγ-
 γραφα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω δά! ἀλλὰ θυ-
 μόνω, διότι ποτὲ ἔς τὴν ζωὴ μου δὲν
 μοῦ συνέβη. . .

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

(ἔσθην) Πατέρα! εἶνε ὥρα νὰ φτιάσω
 τὰ γιαπράκλα.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἡ θυγατέρα σας μιλεῖ

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πρῶτον θὰ διώξω τὸν υἱόν σας ἀπὸ
 τὸ σπῆτι μου. (ἀναίγει)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΚΑΡΟΛΙΝΑ, ΑΛΦΟΝΣΟΣ και οι ἄνω.
ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Πάλιν μαζῆ εἴσθε!

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Σεῖς, παπάκη μου, μᾶς ἐκλειδώσατε.
ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ψεῦστρα.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Μὲ διέταξες νὰ ἀναγνώσω τὸ βιβλίον τῆς μαγειρικῆς και νὰ μάθω νὰ μαγειρεύω Ἰταλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, και ὅταν ἔστειλες μέσα τὸν Ἀλφόνσον ἐνόμισα ὅτι τὸ ἔκαμες διὰ νὰ με ἐορθήσῃ νὰ μελετήσω.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

ὦ! ἀνάθεμά σε! τώρα ἐνθυμοῦμαι.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἄ! χὰ, χὰ! Ποῦ εἶναι λοιπὸν, σύντροφε, ἡ φρόνησίς σου;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Εἶπέ, πάτερ μου, ἕνα καλὸν λόγον. Ζήτησε δι' ἐμὲ τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Τὶ λές; Και δὲν εἶσαι νυμφευμένος;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Ἐλησμόνησες ὅτι ἡ νύμφη ἔφυγε;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐφυγε; ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Δὲν ἔλαβες προχθὲς ἐπιστολήν;

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ἐχεις δίκαιον. Τὸ ἀλησμόνησα. ὦ; εἶναι τὰ πράγματα, κύριε Ταγματάρχα, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ κλείσωμεν διὰ παντὸς μαζῆ τὸν νέον με τὴν νέαν, διότι, ἡμεῖς εἴμεθα ὀλίγον ἀφηρημένοι και διὰ νὰ φρουρῆ κανεὶς τὴν νεότητα πρέπει και αἰ αἰσθήσεις του και αἰ σκέψεις του νὰ ἦναι πλήρεις.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἐχεις δίκαιον. Ἐγὼ δὲν ἐνατιοῦμαι, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ μου εἶναι μελλόνυμφος.

ΚΑΡΟΛΙΝΑ.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐνθυμηθῆς, παπάκη μου, ὅτι ὁ γαμβρὸς ἀπέθανε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ἀπέθανε;

ΚΑΡΟΛΙΝΑ

Δὲν μᾶς εἰδοποίησαν σήμερον;
ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Ναί, ἀλήθεια. Δὲν τὸ ἐλησμόνησα ὅχι, ἀλλά...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ.

Νὰ ἐλπίσω λοιπὸν;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Τὶ νὰ κάωμεν; Ἡμεῖς δύο φοραῖς τοὺς ἐκλείσαμεν μαζῆ. (λαμβάνει τὸν Ἀλφόνσον ἐκ τῆς χειρός). Θυγατερούλα μου, ἔλα ἴδῳ.

ΛΟΧΑΓΟΣ.

(λαμβάνει τὴν Καρολίαν ἐκ τῆς χειρός). Ἐλα ἴδῳ υἱέ μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

(βάλλον τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλφόνσου εἰς τὴν τοῦ Λοχαγοῦ) Ἀγαπάσθε ἄν καλὸ ἀνδρόγυνον ΛΟΧΑΓΟΣ.

Ὅχι ἔτσι; αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνδρόγυνον. (συζευγνύει αὐτοὺς διὰ τῆς ἀριστερᾶς).

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.

Σοὶ χαρίζω τὸ Σ[μα].

ΛΟΧΑΓΟΣ.

Και ἐγὼ χαρίζω εἰς τοὺς νεονύμφους μίαν καλὴν συμβουλήν. Τώρα ὅπου ἐνυμφεύθητε, νὰ προσέχετε μὴ ἦσθε ἀφηρημένοι.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Α'.

Ἐάν ἐκ τῶν ἤχων ἔλειπον τὰ πρῶτά μου τὰ τρία, Παράφωνος και ἀτελής θὰ ἦτον ἡ ἁρμονία. Τὰ δ' ἄλλα μου τὰ τέσσαρα ἔς τοὺς ἤχους δὲν φανοῦσι, Ἐ τὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματος οὐχ ἦττον συντελοῦσι. Ἄν τώρα δὲ τὸ ὅλον μου ἔς τὴν λήγουσαν τονίσῃς, Τὴν Ζάκυνθον πλειότερον θεδαίως θὰ ἐκτιμήσῃς.

Τῷ πρώτῳ λύσονται τὸ ἀνωτέρω αἰνίγμα, ἡ Σύνταξις δωρήσεται ἐν ἀντίτυπον τοῦ ὠραίου δράματος «Σάρα και Κάρολος».

